

[Kirsten Jacobsen.]

selv, har vi ikke i sinde at være med til at dække deres underskud, hver eneste gang de kommer rendende til statskassen. Vi har gjort opmærksom på, hvordan selskaberne skulle bringes i stand til i hvert fald i nogen grad at klare deres egne problemer. Bl. a. ville vi give dem en mulighed for at udstykke og sælge nogle af deres lejligheder som ejerlejligheder. Jeg synes også, det var på sin plads, at man krævede en større forsvarlighed hos selskabernes topledelse, så de ikke på trods af de mange uudlejede lejligheder stadig væk bare bygger, så vi fortsat får flere og dermed også skal yde større driftstilskud. De 100 mill. kr., forslaget oprindeligt omtalte, er jo allerede — eller i hvert fald næsten da — blevet til 135 mill. kr. på disse 4 måneder, og så skal der jo ikke megen fantasi til at regne ud, hvad det kan blive til på årsbasis. De sociale selskabers kasser er og bliver bundløse. Vil de ikke prøve på at klare sig selv, så kan vi lige så godt se kendsgerningerne i øjnene med det samme og lade dem gå på tvangsauktion. Det er vilkårene, som gælder for alle andre her i samfundet.

Det eneste ændringsforslag, vi vil stemme for, er ændringsforslag nr. 3, som giver kommunalbestyrelsen bemyndigelse til at fravige reglerne for udlejning ved bl. a. i de store lejligheder at afblænde et værelse. Det vil måske gøre driftstabene en smule mindre, og det vil i hvert fald mildne en lille smule på den meningsløse restriktionspolitik, vi har.

Som det sikkert efterhånden er klart for alle, vil vi stemme imod lovforslaget. Det interessante i hele denne forbindelse ligger jo i lovforslagene nr. 73 og 74 om midlertidig regulering af boligforholdene og om boligbyggeri — som hr. Svend Jakobsen sagde ikke så meget på grund af lovforslagenes indhold, men på grund af den aftale, som er optrykt i betænkningen, hvor forligspartierne redegør for det forlig, de har indgået. Den er optrykt sammen med fremskridtspartiets oplæg til de boligforhandlinger, som burde være indledt straks efter første be-

handling for flere måneder siden. Var det sket, så havde regeringen haft mulighed for at indfri nogle af de mange løfter, som venstre har givet vælgerne om en liberalisering og en afvikling af de sidste 35 års restriktioner. Men det var altså kun før valget, venstre boligpolitisk var et liberalt parti. I øjeblikket er vi tilsyneladende de sidste mohikanere, men mon ikke vores flok vokser, når vi nærmer os det næste folketingsvalg? Skal vi igen forud for det næste folketingsvalg opleve, at fremskridtspartiet og venstre boligpolitisk går hånd i hånd, som vi gjorde i tv-udsendelsen den 23. november 1973? Fremskridtspartiet mener det samme efter et valg, som vi gjorde før et valg. Vi findes stadig som tilhængere af et frit boligmarked. Det vil vi også gøre efter et nyt valg, også selv om vores boligordfører efter et kommende valg vil være en anden.

Indtil videre må vi konstatere, at forligspartierne har gravet boligproblemerne ned i et dybt og bundløst hul og søgt at forhindre, at de næste 4 år overhovedet kan åbne mulighed for nogen som helst positiv og fornuftig løsning på landets boligproblemer.

Forligspartierne har foreslået, at den midlertidige lejelov, som efterhånden er permanent, kun skulle gælde i kommuner, hvor kommunalbestyrelserne fandt det passende. De kunne selv bestemme, om de ville have regulering eller de ikke ville have regulering ved almindelig stemmeflerhed. Vi finder, at det er folketingets opgave, og derfor har vi sammen med retsforbundet foreslået, at kun kommuner over 40.000 indbyggere skal være omfattet af regulering.

Dernæst har vi foreslået, at førstegangsljemål indgået efter 1. april 1974 ikke skal omfattes af bestemmelserne om huslejerregulering, idet vi mener, at de nugældende byggepriser gør dette overflødigt. Det ville være det første skridt på vejen til en liberalisering. Den huslejestigning, der gives adgang til i den ældre boligmasse, er meget beskedent og står overhovedet ikke i forhold til den prisudvikling, der har været på andre områder i samfundet.